

Sygn. akt VIII C 394/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 sierpnia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: st. sekr. sad. Dorota Piasek

po rozpoznaniu w dniu 24 sierpnia 2016 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Wierzytelności Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko K. B.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 394/16

UZASADNIENIE

W dniu 10 września 2015 roku powód (...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanemu K. B. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 1.383,38 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym od kwoty 1.252,87 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 130,51 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 180 zł.

W uzasadnieniu powód podniósł, że dochodzona pozwem wierzytelność wynika z braku zapłaty przez pozwanego kwoty z tytułu zawartej w dniu 22 września 2008 roku z pierwotnym wierzycielem (...) Bank S.A., będącym poprzednikiem prawnym (...) Bank S.A., umowy VISA G., na mocy której pozwanemu udzielono kredytu w kwocie 500 zł. Umowa ta została wypowiedziana przez pierwotnego wierzyciela z uwagi na rażące naruszenie jej postanowień przez pozwanego w części dotyczącej warunków spłaty. Pierwotny wierzyciel wystawił przeciwko pozwanemu bankowy tytuł egzekucyjny, który po opatrzeniu go klauzulą wykonalności stał się podstawą wszczęcia postępowania egzekucyjnego przeciwko dłużnikowi, które jednak nie doprowadziło do wyegzekwowania całości należności stwierdzonej bankowym tytułem egzekucyjnym. W dniu 4 marca 2015 roku na podstawie umowy o przelew wierzytelności, powód przejął prawa do wierzytelności wobec pozwanego z tytułu umowy bankowej. **(pozew k. 2-5)**

Postanowieniem z dnia 29 września 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał rozpoznanie sprawy do tut. Sądu. **(postanowienie k. 6)**

Następnie powód uzupełnił braki pozwu po przekazaniu sprawy z e.p.u. i podtrzymał powództwo w całości.

Na rozprawie w dniu 24 sierpnia 2016 roku w imieniu powoda jego pełnomocnik nie stawił się – został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy. Stawił się pozwany K. B., który wniósł o oddalenie powództwa w całości, kwestionując legitymację czynną powoda. **(protokół rozprawy k. 63, potwierdzenia odbioru k. 62)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

We wrześniu 2008 roku pozwany K. B. zawarł z (...) Bank Spółką Akcyjną w K. umowę o kartę kredytową (...) Banku S.A., na mocy której bank przyznał pozwanemu odnawialny limit kredytowy, zaś pozwany zobowiązał się do zapłaty swoich zobowiązań wynikających z wykonanych operacji wraz z należnymi bankowi opłatami i prowizjami, przy czym minimalna spłata oraz termin jej wymagalności były określane w treści wyciągów doręczanych pozwanemu.

Zgodnie z treścią umowy, wysokość limitu kredytowego przyznanego pozwanemu, a także opłat, prowizji oraz innych kosztów obciążających pozwanego w związku z zawarciem umowy, była oznaczona w załączniku nr 1.

W dniu 9 lipca 2009 roku sporządzono oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu, wskazując że dotyczy ono umowy kredytowej nr (...) \ (...). Następnie w dniu 9 lutego 2010 roku pierwotny wierzyciel wystawił przeciwko pozwanemu bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), dotyczący umowy nr (...) \ (...) z dnia 22 września 2008 roku, który po opatrzeniu go klauzulą wykonalności stał się podstawą wszczęcia postępowania egzekucyjnego. **(dowód: kserokopia umowy k. 50, kserokopia wypowiedzenia umowy k. 51, kserokopia bankowego tytułu egzekucyjnego k. 52, kserokopia wniosku egzekucyjnego k. 53, okoliczności bezsporne)**

W dniu 4 marca 2015 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka (...) w W. zawarła z powodem (...) Wierzytelności Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W. umowę o przelew wierzytelności wyszczególnionych w wykazie wierzytelności. Umowa ta została następnie aneksowana w dniu 20 marca 2015 roku. W załączniku do aneksu do umowy przelewu wierzytelności wskazano, że zadłużenie pozwanego K. B. wynosi łącznie 1.329,83 zł **(dowód: kserokopia umowy przelewu wierzytelności z dnia 4 marca 2015 roku k. 35-38, kserokopia aneksu z dnia 20 marca 2015 roku do umowy przelewu wierzytelności z dnia 4 marca 2015 roku k. 39-40, kserokopia załącznika k. 41-43, okoliczności bezsporne)**

W wystawionym w dniu 13 kwietnia 2015 roku wezwaniu do zapłaty powód określił zadłużenie pozwanego, wynikające z umowy bankowej nr (...) \ (...) z dnia 22 września 2008 roku, na kwotę 1.344,38 zł. **(dowód: wezwanie do zapłaty k. 49, okoliczności bezsporne)**

W wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej z dnia 10 września 2015 roku powód wskazał, że wysokość zobowiązania dłużnika wynikającego z umowy bankowej nr (...) \ (...) z dnia 22 września 2008 roku, według stanu na dzień wystawienia tego wyciągu, wynosi łącznie 1.383,38 zł. **(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej k. 45)**

Do dnia wyrokowania pozwany nie uregulował zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem. **(okoliczność bezsporna)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie powód (...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. nie wykazał swojej legitymacji czynnej do występowania w przedmiotowym procesie. Powód w żaden sposób nie udowodnił, że przysługuje mu wierzytelność

w stosunku do pozwanego K. B. wynikająca z zawartej przez pozwanego z (...) Bank Spółką Akcyjną w K. umowy o kartę kredytową w wysokości dochodzonej przedmiotowym powództwem. Powód nie wykazał, że skutecznie nabył wierzycelność względem pozwanego od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki (...) w W., wobec nie wykazania – poprzez złożenie stosownej umowy cesji – że podmiot ten wcześniej nabył wierzycelność od (...) Bank Spółki Akcyjnej w K..

Legitymacji czynnej powoda nie dowodzi również załączony do akt sprawy załącznik do aneksu do umowy przelewu wierzycelności określający zadłużenie pozwanego, tego rodzaju dokument nie może bowiem stanowić i nie stanowi dowodu na fakt nabycia przez powoda wierzycelności względem pozwanego. Jest to tzw. dokument prywatny, którego formalna moc dowodowa, jak stanowi art. 245 k.p.c., ogranicza się do domniemania, że autor dokumentu złożył oświadczenie nim objęte. Tylko w takim zakresie dokument ten nie budzi wątpliwości Sądu. Materialna moc dowodowa tego dokumentu, bez poparcia go odpowiednimi dokumentami źródłowymi, tj. pierwotną umową cesji, jest nikła. Jednocześnie przypomnienia wymaga, że treść oświadczenia zawartego w dokumencie prywatnym nie jest objęta domniemaniem zgodności z prawdą zawartych w nim twierdzeń. Zatem dokument prywatny nie jest dowodem rzeczywistego stanu rzeczy (por. wyrok SN z dnia 25 września 1985 r., IV PR 200/85, OSNC 1986, nr 5, poz. 84).

Podkreślić w tym miejscu należy, że powód będąc podmiotem, którego istotną działalnością jest skupowanie wierzycelności pieniężnych na dużą skalę, z uwagi na zakres prowadzonej działalności winien w sposób bezsporny wykazać, że nabył ze skutkiem prawnym określoną, konkretną wierzycelność, wobec wskazanej osoby. Tym bardziej, że na rozprawie przeprowadzonej w dniu 24 sierpnia 2016 roku pozwany K. B. kontestował żądanie pozwu, zasadną jest zatem konkluzja, że roszczenie dochodzone przedmiotowym powództwem nie zostało udowodnione. Choć bowiem pozwany nie zaprzeczył zawarciu umowy i istnieniu jakiegoś zadłużenia, to zakwestionował legitymację czynną powoda do występowania w niniejszym procesie podnosząc jednocześnie, że z przedstawionych dokumentów nie wynika, aby powód był wierzycielem pozwanego.

W konsekwencji uznać należy, że powód, od początku postępowania reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, w żaden sposób nie wykazał, że nabył wierzycelność względem pozwanego. Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że nabył ze skutkiem prawnym wierzycelność względem pozwanej wynikającą z przedmiotowej umowy pożyczki, i że pozwany powinien zapłacić mu należność w opisanej pozwem wysokości. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Wskazać przy tym należy, że obowiązujące przepisy (art. 207 § 6 k.p.c.) nakazują stronom postępowania przytaczanie okoliczności faktycznych i dowodów, co do zasady wraz z pierwszym pismem, w którym zajmuje stanowisko w sprawie (pозwie, odpowiedzi na pozew, sprzeciwie). Już zatem w treści pozwu powód winien niezwłocznie przedstawić wszelkie wnioski dowodowe i dowody na uzasadnienie swoich twierdzeń faktycznych (B. K., Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. S. P.. (...) -148). Wskazać bowiem należy, że § 2 art. 217 k.p.c. jasno wskazuje, że fakty i dowody winny być przytaczane „we właściwym czasie” pod rygorem ich pominięcia jako spóźnionych (por. Komentarz do art. 217 Kodeksu postępowania karnego: P. Telenga i inni, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. WKP, 2012; T. Żyżnowski i inni, Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom I. Artykuły 1-366. Lex, 2013; B. Karolczyk, Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. St.Prawn. 2012/1/123-148).

Z opisanych powyżej przyczyn uznać należy, że powód nie udowodnił, że pozwany ma obowiązek zapłaty na jego rzecz jako cesjonariusza kwoty
kwoty dochodzonej pozwem.

Jedynie na marginesie wskazać należy, że strona powodowa nie udowodniła również samego żądania pozwu. Uzasadniając roszczenie powód przedstawił wyłącznie umowę o kartę kredytową, która jednak ma charakter bardzo

ogólnikowy. W umowie tej nie wskazano bowiem wysokości: limitu kredytowego przyznanego pozwanemu (1), opłat, prowizji oraz innych kosztów obciążających pozwaną w związku z zawarciem umowy (2), a także rzeczywistej stopy procentowej, całkowitego kosztu kredytu oraz łącznej szacunkowej kwoty wszystkich kosztów i opłat (3), które to wartości, zgodnie z postanowieniami umowy, zostały oznaczone w załączniku nr 1, który to dokument nie został jednak załączony przez stronę powodową. Ponadto uwadze Sądu nie umknął fakt, że umowa załączona do akt sprawy nie została oznaczona żadnym numerem, ani datą jej zawarcia (jedyna data na umowie została wpisana w rubryce „data i podpis osoby przyjmującej podpis klienta”, przy czym data ta jest inna od daty zawarcia umowy wskazywanej przez powoda, a także widniejącej na przedłożonych przez niego dokumentach), co w istocie wyklucza ustalenie, czy owa umowa jest umową, o której mowa w wezwaniu do zapłaty, bankowym tytule egzekucyjnym oraz wyciągu z ksiąg rachunkowych. W świetle powyższych okoliczności, nie sposób uznać, że roszczenie powoda zostało udowodnione. Jego wysokość

w świetle załączonych dokumentów jest bowiem niemożliwa do zweryfikowania.

Należy przy tym zauważyć, że wyciąg z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego nie ma mocy prawnej dokumentu urzędowego, zatem nie stanowi on dowodu tego, co zostało w nim zaświadczone i nie korzysta ze szczególnych uprawnień procesowych co do jego mocy dowodowej w niniejszym procesie przeciwko konsumentowi.

W wyroku z dnia 11 lipca 2011 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt P 1/10 (Dz.U. 2011, Nr 152, poz. 900), Trybunał Konstytucyjny orzekł bowiem, że art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. 2004, Nr 146, poz. 1546 ze zm.) w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 20 Konstytucji.

Trybunał Konstytucyjny oceniał część przepisu ustawy o funduszach inwestycyjnych, która nadaje księgom rachunkowym funduszu sekurytyzacyjnego oraz wyciągom z tych ksiąg moc prawną dokumentu urzędowego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta. Znaczenie art. 194 ustawy o funduszach inwestycyjnych polegało na zmianie reguł dowodowych w postępowaniu cywilnym. Konsument, pozwany przez fundusz sekurytyzacyjny, który kwestionował istnienie albo wysokość zobowiązania musiał wykazać, że nie jest dłużnikiem z tytułu zobowiązań nabytych przez fundusz sekurytyzacyjny i ujętych w jego księgach rachunkowych. Konsekwencją tego przywileju było pogorszenie sytuacji procesowej dłużnika, który musiał bronić się przed powództwem podmiotu wobec którego nie zaciągał zobowiązania. Gdyby wiarygodność nie została zbyt na rzecz funduszu, pierwotny wierzyciel występując z powództwem przeciwko dłużnikowi nie mógłby korzystać ze specjalnych uprawnień procesowych. W omawianym wyroku Trybunał stwierdził brak konstytucyjnie wartościowych argumentów uzasadniających utrzymywanie zakwestionowanego przywileju procesowego, wskazując, że uprzywilejowanie ksiąg rachunkowych funduszy sekurytyzacyjnych i wyciągów z tych ksiąg w postępowaniu cywilnym prowadzi do naruszenia zarówno zasady równości stron w procesie cywilnym, jak i zasady sprawiedliwości społecznej wyrażonej w art. 2 konstytucji, co jest rozwiązaniem sprzecznym z konstytucyjną zasadą polityki państwa wynikającą z art. 76 konstytucji - zasadą ochrony praw konsumentów. Przywilej funduszu sekurytyzacyjnego powodowa, bowiem umocnienie istniejącej z natury rzeczy przewagi wyspecjalizowanego podmiotu rynku kapitałowego wobec konsumenta.

Zauważyć również należy, że pełnomocnik powoda wskazał w pozwie, że w stosunku do pozwanego zostało wszczęte postępowanie egzekucyjne, na podstawie zaopatrzonego w klauzulę wykonalności bankowego tytułu egzekucyjnego, które jednak nie doprowadziło do wyegzekwowania całości należności stwierdzonej bankowym tytułem egzekucyjnym. Powyższe stwierdzenie wprost oznacza, że jakaś część należności została jednak wyegzekwowana, ale brak jest jakichkolwiek bliższych danych w tym zakresie, albowiem powód nie przedłożył żadnych dokumentów sporządzonych w toku postępowania egzekucyjnego.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd oddalił powództwo w całości.